

זה היה הניסיון האחרון שלה. אין ספק שאם הרצון להוכיח את עצמה היא לא נתקלה בשום קושי. הדלת המורבילה אל גג הבניין פתוחה תמיד. היא גם נשארה פתוחה למחרת יום האסון. איש לא טרח לסגור אותה. שום קושי אינו עומד לפני ילדים, הרוצים לשחק מישחקים אטוריים על גגו של הבניין הגבוה ביותר בקריית אליעזר.

„שכחתי

הכל...”

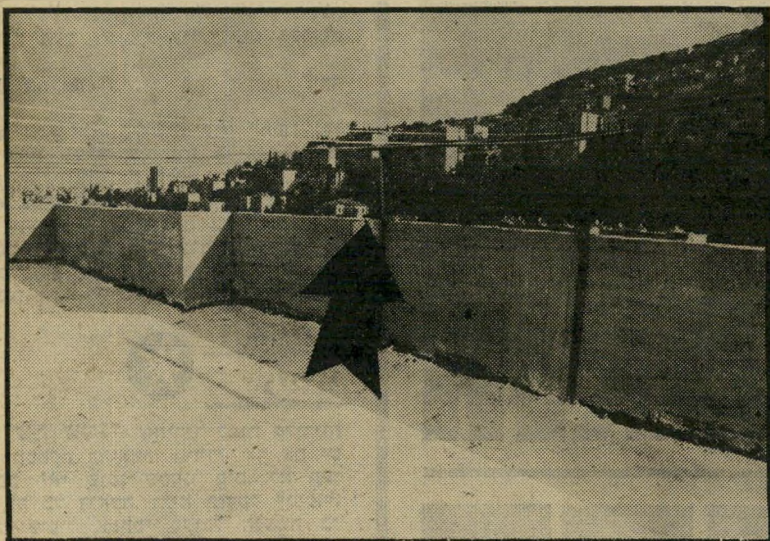
א כּא שֶׁל סיגלית יושב בפינת החדר. דומה כי אינו שומע את חילופי הדברים. הוא שקוע בעצמו ובצערו.

שלמה כ”ץ איבד את כל מישפחתו ב-שואה. „את כולם לקחת ממני, אלוהים,“ הוא מתייפח. „את כולם. למה להוסיף? למה גם את סיגי? היא היתה בשבילי האור והשימחה בבית.“

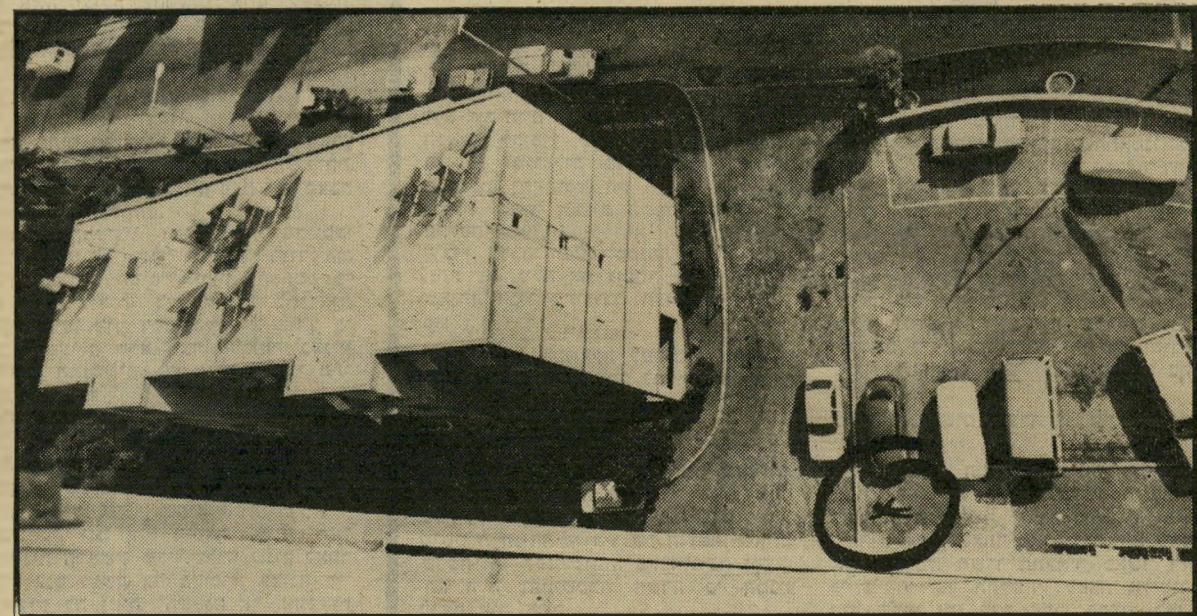
„סיגי, המישטרה שאלה אם היכיתי אותך באותו יום. מעולם לא הרמתי עליך יד. איך יכלו לשאול דבר כזה? היה לך כל-כך טוב בבית.“

במישפחה של סיגלית שש נפשות. מרים האם היא אחות בבית-החולים כרמל בחיפה, האב, שלמה, הוא נהג מונית. לסיגלית שתי אחיות ואח בן חמש, אבנר.

כתוב הפירצה קוראת לגנב. אין מחסום שיגביל את הגישה לגג. גם לאחר האסון נשארה הדלת פתוחה.

המעקה שעל הגג אינו גבוה. אין שום קושי לטפס עליו. סיגי, שעלתה עליו, רצתה כנראה להרשים את חבריה במיבצע אומץ. מתחת למעקה הבטחון שום דבר לא יכול היה לעצור את נפילתה של הנערה. נפערת התהום —

הבניין שברחוב אלנבי, הוא הבניין הגבוה ביותר בקריית אליעזר. ניתן לצפות ממנו בכל הקריה ובהרי הכרמל. הגג הוא מוקד משיכה מסוכן ביותר למשחקיהם של כל ילדי הסביבה.

היא: „אתם יודעים? באמבולנס, לא יכולתי לעשות כלום. לא בדקתי דופק. לא נשימה. רק לחשתי את השם שלה כל הזמן: סיגי, סיגי. שכחתי שאני אחות, שכחתי הכל. החוקתי לה את היד והתפתי ללתי בליבי לאלוהים שזו לא תהיה הפעם האחרונה.“

האח הקטן, שעדיין לא עיכל את גודל האסון, לא מוצא לעצמו פינה שקטה בין האנשים הבוכים. „אמא, מתי אוכלים?“ הוא מתפרץ הביתה ושואל. כולם ממחרים להשקט אותו: „אחרי-כך אבנר, אחרי-כך!“ עונה לו מרים ומחבקת אותו בכוח. היא עוצמת את עיניה ומספרת לנוכי-

שם היא עמדה היכה בעליצות, ונופפה לעבר חבריה שישבו למטה והביטו בה. הלילה היה חשוך, והם בקושי הצליחו להבחין בה. סיגי איבדה, כנראה, את שיווי-מישקלה, ונפלה למיגרש החניה לפניי חבריה.

„סיגי נפלה מהגג בגלל שהתעקשה לי-הראות לחברים שלה שהיא יכולה לעמוד על המעקה. היה לילה. היא לא ראתה. היא פשוט נפלה.“

„פחדתי

לגעת בה“

ב ערב המאורע היתה סיגלית על-ידי ביתה, בחברת חברתה אורית ונערים שכנים נוספים. אורית היתה מזה שנים חברתה הטובה ביותר של סיגלית. לרגליה צנחה סיגי ללא רוחרחיים.

הילדה בת ה-14, שהיתה עדה למות חברתה, עברה זעזוע קשה. „סיגי היתה התבורה הכי טובה שלי.“ היא מספרת בלחש. „סיגי היתה כזאת מין מצחיקה. היא היתה ספורטאית מצטיינת. אחת מהכי טובות בבית-הספר. לפעימים היתה נתלית על המעקה שבמירפסת שלנו, ומבחינה איתי עד מוות, ואחרי-כך מתפוצצת מצחוק.“

„באותו יום שיחקנו. היא עמדה שם. ניפנפה אלינו בשתי ידיים. פיתאום היא היתה למטה. לא ראו כלום. לא היה דם. היה שקט כזה, ואז התחלנו כולנו לצרוח. פחדתי לגעת בה.“

מיספר ימים לאחר שאירע האסון התיקצבו בביתה חבריה של סיגלית. שהיו עדים לנפילתה מהגג. מקטעי סיפורים ומחצאי מישפטים הצליחה אמה של סיגלית להביך מה בעצם אירע באותו לילה. „הילדים סיפרו שהם פשוט התערבו, שלאף אחד לא יהיה האומץ לעמוד בליילה על מעקה הגג.“ היא מספרת בקול חנוק. הם סיפרו שסיגי תיכף קפצה ואמרה „מה הבעיה?“ „נראה אותך.“ אמרו לה כולם. תוך שניות היא כבר רצה לכיוון המעלית.